

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Jaśkowski

w sprawie z powództwa D. W.
przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych w C.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt III Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Powódka D. W. w sprawie przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych w C. o przywrócenie do pracy wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 5 kwietnia 2013 r., III Pa [...], którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w J. z dnia 28 stycznia 2013 r., IV P [...], którym oddalono powództwo.

Wnosząca skargę kasacyjną zarzuciła w niej naruszenie: art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, art. 45 k.p. w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 oraz art. 91c Karty Nauczyciela a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości w odniesieniu do art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona w odniesieniu do art. 45 k.p. w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 oraz art. 91c Karty Nauczyciela a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania (przed sądem drugiej instancji). Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza związanie Sądu Najwyższego zgłoszonymi przez skarżącego zarzutami naruszenia.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a nadto oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

W związku z tym należy wskazać, że zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu

na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne”. W sprawie nie występuje więc istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli ocena sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044). Ponadto, nie można uznać, aby w sprawie występowało zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Odnosząc powyższe do skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie sposób uznać, aby wskazane wyżej wymagania zostały zachowane, skoro skarżąca w istocie nie formułuje żadnego zagadnienia prawnego, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Podobnie rzecz się ma z wnioskiem o przyjęcie skargi do rozpoznania z powołaniem się na potrzebę wykładni art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela, który zdaniem skarżącej budzi poważne wątpliwości. Należy bowiem wskazać, że zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego w związku z takim wnioskiem skarżący powinien określić nie tylko które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43; z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 238124). Wymagań tych nie spełnia skarga wniesiona w niniejszej sprawie.

W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie naruszenia 45 k.p. w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 oraz art. 91c Karty Nauczyciela a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W związku z tym należy wskazać, że przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone nią orzeczenie

sądu drugiej instancji w sposób oczywisty narusza prawo. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości; gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i analizy czynności sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538); gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). W razie powołania się na przesłankę skargi kasacyjnej przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia prawa są w sposób oczywisty uzasadnione, bez dokonywania głębszej analizy prawniczej. Tymczasem w przedmiotowej sprawie powódka wskazuje jedynie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, lecz w żaden sposób nie wyjaśnia na czym owa oczywistość naruszenia ma polegać.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.